

Arrest

nr. 312 812 van 11 september 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 april 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 19 augustus 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 april 2024 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 08.04.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: A. (..)

voornaam: H. (..)

geboortedatum: x.x.1991

geboorteplaats: (..)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, of om de vlucht te verzekeren. Feiten waarvoor hij een definitieve veroordeling heeft gekregen op 27.04.2021 van de correctionele rechtbank van Dendermonde voor een gevangenisstraf van 8 maanden.

Betrokkene heeft zich eveneens schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, of om de vlucht te verzekeren – gewone diefstal. Feiten waarvoor hij een definitieve veroordeling heeft gekregen op 04.11.2022 van de correctionele rechtbank van Dendermonde voor een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 8 maanden met uitstel 5 jaar. Beklaagde staat terecht voor feiten van diefstal met geweld en twee feiten van diefstal.

Deze feiten zijn ernstig en maken een zware inbreuk op de openbare veiligheid. Zij getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en wijzen op een gevaarlijke geestesgesteldheid in hoofde van betrokkene. Deze feiten tasten het veiligheidsgevoel van de burger aan en vormen een bedreiging voor de openbare veiligheid. Betrokkene streefde louter snel winstbedrag na en hield geen rekening met andermans eigendomsrechten.

Wanneer hij staande wordt gehouden door de politie gebruikt hij geweld om zijn vlucht te kunnen verderzetten, wat ook getuigt van een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene haalt aan dat hij een vrouw en kind heeft in België. In 2019 huwde betrokkene in Marokko met de legaal in België verblijvende Spaanse onderdane B. L. F. (..), van wie hij reeds in 2021 in Marokko scheidde. Betrokkene heeft nooit een verblijfsvergunning voor België bekomen op grond van dit huwelijk en voert ook geen gemeenschappelijke huishouding met haar. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat Mevr. B. (..) in 2023 is bevallen van een kind en een aanvraag tot de erkenning van dit kind door een nieuwe partner heeft ingediend waarbij zij ook een nieuw buitenlandse huwelijksakte voorlegde. Nergens blijkt uit het administratieve dossier dat betrokkene op dit ogenblik een duurzame relatie zou onderhouden met een andere vrouw, noch dat hij vader zou zijn van een minderjarig kind in België. Betrokkene bracht hoedanook het grootste deel van zijn illegaal verblijf in het land, in detentie door. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Het feit dat betrokkenes moeder en broer in België wonen, staat een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn moeder en broer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België

wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meer dan 15 bevelen en herbevestigingen van bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan de laatste hem betekend werd op 08.04.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, of om de vlucht te verzekeren. Feiten waarvoor hij een definitieve veroordeling heeft gekregen op 27.04.2021 van de correctionele rechtbank van Dendermonde voor een gevangenisstraf van 8 maanden.

Betrokkene heeft zich eveneens schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, of om de vlucht te verzekeren – gewone diefstal. Feiten waarvoor hij een definitieve veroordeling heeft gekregen op 04.11.2022 van de correctionele rechtbank van Dendermonde voor een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 8 maanden met uitstel 5 jaar. Beklaagde staat terecht voor feiten van diefstal met geweld en twee feiten van diefstal.

Deze feiten zijn ernstig en maken een zware inbreuk op de openbare veiligheid. Zij getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en wijzen op een gevaarlijke geestesgesteldheid in hoofde van betrokkene. Deze feiten tasten het veiligheidsgevoel van de burger aan en vormen een bedreiging voor de openbare veiligheid. Betrokkene streefde louter snel winstbedrag na en hield geen rekening met andermans eigendomsrechten.

Wanneer hij staande wordt gehouden door de politie gebruikt hij geweld om zijn vlucht te kunnen verderzetten, wat ook getuigt van een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meer dan 15 bevelen en herbevestigingen van bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan de laatste hem betekend werd op 08.04.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, of om de vlucht te verzekeren. Feiten waarvoor hij een definitieve veroordeling heeft gekregen op 27.04.2021 van de correctionele rechtbank van Dendermonde voor een gevangenisstraf van 8 maanden.

Betrokkene heeft zich eveneens schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, of om de vlucht te verzekeren – gewone diefstal. Feiten waarvoor hij een definitieve veroordeling heeft gekregen op 04.11.2022 van de correctionele rechtbank van Dendermonde voor een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 8 maanden met uitstel 5 jaar. Beklaagde staat terecht voor feiten van diefstal met geweld en twee feiten van diefstal.

Deze feiten zijn ernstig en maken een zware inbreuk op de openbare veiligheid. Zij getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij en wijzen op een gevaarlijke geestesgesteldheid in hoofde van betrokkene. Deze feiten tasten het veiligheidsgevoel van de burger aan en

vormen een bedreiging voor de openbare veiligheid. Betrokkene streefde louter snel winstbedrag na en hield geen rekening met andermans eigendomsrechten.

Wanneer hij staande wordt gehouden door de politie gebruikt hij geweld om zijn vlucht te kunnen verderzetten, wat ook getuigt van een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat enkel niet te willen terugkeren naar Marokko omdat hij er geen familie meer zou hebben en in België een echtgenote en kind zou hebben.

Betrokkene haalt aan dat hij een vrouw en kind heeft in België. In 2019 huwde betrokkene in Marokko met de legaal in België verblijvende Spaanse onderdane B. L. F. (...), van wie hij reeds in 2021 in Marokko scheidde. Betrokkene heeft nooit een verblijfsvergunning voor België bekomen op grond van dit huwelijk en voert ook geen gemeenschappelijke huishouding met haar. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat Mevr. B. (...) in 2023 is bevallen van een kind en een aanvraag tot de erkenning van dit kind door een nieuwe partner heeft ingediend waarbij zij ook een nieuw buitenlandse huwelijksakte voorlegde. Nergens blijkt uit het administratieve dossier dat betrokkene op dit ogenblik een duurzame relatie zou onderhouden met een andere vrouw, noch dat hij vader zou zijn van een minderjarig kind in België.

Betrokkene bracht hoedanook het grootste deel van zijn illegaal verblijf in het land, in detentie door. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Het feit dat betrokkenes moeder en broer in België wonen, staat een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg.

Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn moeder en broer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meer dan 15 bevelen en herbevestigingen van bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan de laatste hem betekend werd op 08.04.2024. Deze vorige beslissingen tot

verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. M. (...), Attaché gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, A., H. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van het beroep, in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden akte vervat ligt. Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen".

Artikel 72, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de Raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet het beroep als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"3.1 Eerste middel: schending hoorrecht

1.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C- 249/13, Boudjlida, 9 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Boudjlida, § 40).

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt

45). In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: "46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten El Dridi, C- 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughbabian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57). 47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1. 48

Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie en gezinsleven en gezondheidstoestand”, verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen."

Deze rechtspraak heeft haar weerslag op de Belgische rechtsorde.

2.

Verzoeker werd nooit de gelegenheid gegeven om zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Verzoeker zijn hoorrecht werd hierdoor geschonden.

Het middel is gegrond."

3.2. Anders dan wat verzoekende partij in haar middel voorhoudt, dient de Raad vast te stellen dat zij wel degelijk gehoord werd op 8 april 2024. Zo bevindt zich in het administratief dossier het stuk "Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling" waaruit blijkt dat verzoekende partij op 8 april 2024 met behulp van een tolk Frans een vragenlijst heeft gekregen en ingevuld. Verzoekende partij verduidelijkt geenszins waarom deze vragenlijst haar inziens ontoereikend is. Zij verduidelijkt niet waarom zij opnieuw gehoord had moeten worden.

Bovendien kan vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C- 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Verzoekende partij laat met haar volstrekt theoretisch betoog na om concrete elementen aan te brengen die erop kunnen wijzen dat zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3. Verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"3.2. Tweede middel: schending van de motiveringsplicht

1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

De overheid baseert zich in haar oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden. Daarbij verwijst zij naar 2 veroordelingen uit 2021 en 2022.

Verzoeker betwist dat hieruit zijn persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag afgeleid kunnen worden die gekenmerkt kunnen worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Het betreffen oude veroordelingen waarbij in 2021 verzoeker werd veroordeeld tot 8 maanden gevangenisstraf en in 2022 tot een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 8 maanden met uitstel.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker.

Het huidige gedrag van verzoeker werd door de bevoegde ambtenaar niet nagegaan, noch in rekening gebracht.

De overheid toont niet aan dat zij het gedrag van verzoeker werkelijk heeft onderzocht:

Zij kan niet aantonen dat verzoeker nog een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker, wat niet het geval is.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.”

3.4. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr.138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Waar verzoekende partij aldus de schending aanhaalt van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur” wijst de Raad erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en dat het aan verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen. Het tweede middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.5. De Raad stelt verder vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.7. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.8. De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet (omdat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten) en op artikel 7, eerste lid, 3° (omdat verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden). Elk van deze rechtsgronden op zich volstaan om het bevel te kunnen schragen. Verzoekende partij verzet zich niet tegen de vaststelling dat zij in het Rijk verblijft zonder

de bij artikel 2 vereiste documenten. Zij betwist niet dat zij niet in bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Deze rechtsgrond blijft aldus onverminderd overeind en volstaat in beginsel om over te gaan tot de afgifte van het bevel. In die zin is de argumentatie van verzoekende partij aangaande de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet gericht tegen een overtuigend motief en dus niet dienstig om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te kunnen besluiten.

3.9. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.10. Verzoekende partij zet een derde middel in het verzoekschrift uiteen als volgt:

“3.3. Derde middel: schending van redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

1.

Aangezien er ten derde een schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste en tweede middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Er wordt een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd omdat er sprake zou zijn van gedrag waarvan geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Cruciaal in deze is de definiëring van het begrip openbare orde. In de terugkeerrichtlijn zelf zit echter geen definitie van het begrip. België springt hier om met een zeer brede interpretatie door hier ook veroordelingen wegens bv. diefstal onder te laten vallen. Er zij evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd.

Bovendien vormt het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau).

Dat is in casu, geenszins het geval.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker. Zij lijkt zich enkel gebaseerd te hebben op de 2 voornoemde veroordelingen

De overheid toont niet aan dat zij het gedrag van verzoeker werkelijk heeft onderzocht:

Zij kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is aldus niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet weerhouden worden om de bestreden beslissing te ondersteunen.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast en ondoordacht is tewerk gegaan. Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat (zie supra).”

3.11. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar derde middel in wezen zich opnieuw beperkt tot een herhaling van haar kritiek op het motief dat zij door haar gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde. De Raad kan aldus volstaan met een verwijzing naar zijn bespreking van het tweede middel waaruit gebleken is dat deze kritiek niet dienstig is om tot de vernietiging van de bestreden beslissing te kunnen besluiten nu

verzoekende partij met deze kritiek geen afbreuk doet aan het motief dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten.

3.12. Voor zover verzoekende partij nog verwijst naar haar feitelijke uiteenzetting en stelt dat zij haar economische en familiale belangen in België door de bestreden beslissing moet achterlaten waardoor een schending van haar recht op privé- en gezinsleven voorligt zoals gesteld op pagina 3 van het verzoekschrift, wijst de Raad op hetgeen volgt.

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Aangaande het voorgehouden gezinsleven heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Betrokkene haalt aan dat hij een vrouw en kind heeft in België. In 2019 huwde betrokkene in Marokko met de legaal in België verblijvende Spaanse onderdane B. L. F. (...), van wie hij reeds in 2021 in Marokko scheidde. Betrokkene heeft nooit een verblijfsvergunning voor België bekomen op grond van dit huwelijk en voert ook geen gemeenschappelijke huishouding met haar. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat Mevr. B. (...) in 2023 is bevallen van een kind en een aanvraag tot de erkenning van dit kind door een nieuwe partner heeft ingediend waarbij zij ook een nieuw buitenlandse huwelijksakte voorlegde. Nergens blijkt uit het administratieve dossier dat betrokkene op dit ogenblik een duurzame relatie zou onderhouden met een andere vrouw, noch dat hij vader zou zijn van een minderjarig kind in België. Betrokkene bracht hoedanook het grootste deel van zijn illegaal verblijf in het land, in detentie door. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.*

Het feit dat betrokkenes moeder en broer in België wonen, staat een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn moeder en broer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Zoals blijkt uit het *“Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling”* van 8 april 2024 dat zich in het administratief dossier bevindt verklaarde verzoekende partij dat zij niet terug kan naar haar herkomstland omdat *“J’ai ma femme ici”* (eigen vertaling: ik heb hier mijn vrouw). Op de vraag of zij in België een duurzame

relatie heeft en/of kinderen antwoordt verzoekende partij dat zij een vrouw en kind heeft. Zoals duidelijk blijkt uit de voormelde gegeven motivering heeft de verwerende partij rekening gehouden met deze verklaringen van verzoekende partij en in essentie vastgesteld dat niet blijkt dat zij nog een gemeenschappelijke huishouding voert met haar ex-vrouw of dat zij de vader is van een minderjarig kind in België. Verzoekende partij laat na deze motivering met concrete gegevens te betwisten. Met haar bloot betoog voorts dat zij een Roemeense vriendin heeft waarmee zij al een jaar een relatie onderhoudt (p. 2 verzoekschrift) brengt zij evenmin concrete gegevens aan die de motivering in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat zij *“op dit ogenblik een duurzame relatie zou onderhouden met een andere vrouw”*, - motivering die strookt met de gegevens van het administratief dossier - onderuit haalt. De Raad benadrukt dat – om gewag te kunnen maken van een gezinsleven dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 EVRM – verzoekende partij moet aantonen dat er sprake is van een gezin en dat de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is. Met het blote betoog dat zij in België een relatie heeft met een Roemeense vriendin slaagt verzoekende partij daar geenszins in.

Voorts laat de verzoekende partij eveneens na de motivering dat zij geen beschermenswaardig familieleven met haar moeder en broer aantoon met concrete argumenten te betwisten.

Wat betreft het aangevoerde privéleven wijst de Raad erop dat verzoekende partij zeer vaag blijft over de banden die zij doorheen haar illegaal verblijf in België heeft opgebouwd. De Raad wijst er verder op dat er zich in het administratief dossier geen doorslaggevende elementen bevinden waaruit kan afgeleid worden dat verzoekende partij in België gewag kan maken van intense sociale contacten of professionele belangen. Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat zij in België dermate sociale of economische banden heeft opgebouwd derwijze dat zij gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Daarenboven moet worden gesteld dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf in het Rijk. Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in haar privéleven. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een Staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit (*“fait accompli”*) er op deze Staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust op deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat in regel, vreemdelingen in deze situatie, niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, *Jeunesse/ Nederland*).

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als *“gevestigde vreemdelingen”*, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, *A.S./ Zwitserland*).

In zaken, zoals in de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een privé- of gezinsleven aan de orde is, doch waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een privé- of gezinsleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een privé- of gezinsleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole.

Ook belangrijk bij de te maken afweging is het antwoord op de vraag of een privé- of gezinsleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezins- of privéleven in een bepaalde staat precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Zoals duidelijk blijkt werd verzoekende partij nooit toegelaten tot enig lang verblijf. De Raad benadrukt daarbij dat verzoekende partij uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting kan scheppen op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland*, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, *Konstatinov v. Nederland* en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 77). Verder blijkt ook dat de verwerende partij niet heeft stilgezeten en verzoekende partij reeds eerder bevelen om het grondgebied te verlaten heeft betekend. Verzoekende partij heeft zich evenwel genesteld in illegaal verblijf en bovendien zich ook nog bezondigd aan strafrechtelijke feiten waarvoor zij veroordeeld werd. In dat opzicht moet in herinnering worden gebracht dat vreemdelingen – en

dus *in casu* de verzoekende partij – de verplichting hebben om zich te onderwerpen aan de immigratiecontrole en -procedures en het grondgebied van de desbetreffende staat te verlaten wanneer hen de toegang of het verblijf rechtmatig wordt geweigerd (*Jeunesse*, §100). Verzoekende partij toont met haar betoog ook geen onoverkomelijke hindernissen aan om zich opnieuw te vestigen in haar land van herkomst, alwaar zij achtentwintig jaar verbleven heeft en aldus het overgrote deel van haar leven heeft doorgebracht, en aldaar een privéleven uit te bouwen of verder te zetten. De verzoekende partij wist bovendien dat haar verblijfssituatie precair was. Voorts blijkt niet dat zij enige professionele banden met België vertoont of dat zij haar eventuele sociale contacten niet via moderne communicatiemiddelen of bezoeken kan onderhouden. Gelet op de beoordelingsvrijheid van de Staten in geval van immigratie, dient vastgesteld dat niet blijkt dat de overheid geen juist evenwicht heeft bewaard tussen enerzijds de persoonlijke belangen van de verzoekende partij om verder in België te verblijven en anderzijds het openbaar belang van de Staat om de immigratie te controleren (*A.S. t. Zwitserland*, § 50, en *Ali e.a.*, § 45). (cfr. EHRM, *Danelyan t./ Zwitserland*, 21 juni 2018).

3.13. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekende partij de schending in van artikel 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij niet aantoont dat de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt gelet op voorgaande bespreking een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

3.14. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER